

“Ak, krusts, esi sveicināts, cerība vienīgā!”

Septembris, 2025 Nr. 9 (148)

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas rinda

Saulaini sveiceni Svētā Krusta paaugstināšanas draudzei dievnama titulsvētkos, kuros visus aicinu aktīvi piedalīties! Godināsim Svēto Krustu un pateiksimies par mūsu atjaunoto dievnamu! Pr. A. Solims

Lai ir slavēts Jēzus Kristus!

Dzīve sastāv no izvēlēm un pārbaudījumiem. Katra mūsu izvēle mazākā vai lielākā mērā ietekmē gan mūsu ģimenes dzīvi, gan karjeras attīstību, gan arī attiecības ar Dievu. Kamēr esam mazi, mēs esam pakļauti savu vecāku veikto izvēļu sekām. Dzīvesvieta, izglītības iestāde, dienas režīms, ģimenes tradīcijas, ticības jautājumi – to visu bērnam sākotnēji nosaka un par dzīves pamatu liek vecāki.

Tomēr vecāki nereti ir vāji. Neskaitāmas reizes esam kapitulējuši savu bērnu priekšā, atļaujot lietas, kuras paši iepriekš esam noteikuši kā nevēlamas. Kaut arī esam uzstādījuši interneta lietošanas ierobežojumus meitas telefonā, nereti tomēr atļaujam datus lietot ilgāk. Rezultātā bērns sāk manipulēt. Reiz pieļautais mātes vājums bērnam pavēris iespēju iegūt kāroto. Ja reiz esi bijis vājš, kontroli ir ārkārtīgi grūti atjaunot.

Līdzīgi ir ar ticības jautājumiem. Ir piedzīvotas situācijas, kad, neskatoties uz to, ka bērns aizbraucis līdz uz dievnamu, viņš atklāti demonstrē nepatiku pret notiekošo. Kārtējā provokācija, gaidot vecāku kapitulāciju bezkaunības priekšā. Protams, mēs varētu pakļauties – atļaut palikt mājās. Tā mēs izvairītos no neērtām situācijām, piemēram, kad bērns paliek sēžot, kad visi Mises laikā pieceļas, vai kad meita demonstratīvi nesniedz miera sveicienu. Iespējams, mums nebūtu jāpaskaidro, kāpēc bērns Mises laikā guļ. Tomēr kā vecāki apzināties, ka vājums ticības jautājumos var būt liktenīgs un radīt tālejošas sekas. Lielas ir ticīgu vecāku sāpes, redzot, ka bērns nepieņem savu Dievu.

Ir septembris – jaunais mācību gads ir sācies. Sākas jauns pārbaudījumu laiks gan bērniem, gan vecākiem. Vēlam izturību visiem skolēniem, studentiem un skolotājiem. Lūdzam Dievam palīdzību – izturēt un ticības jautājumos būt nelokāmiem. Lai Dievs dod gudrību un pacietību arī mūsu mīļajiem priesteriem, kuri mums, vecākiem, ir palīgi bērnu kristīgajā audzināšanā!

Lai mums visiem veiksmīgs jaunais mācību gads!

Rita + Jānis Ķepuri

Latvijas debesis uz zemes - Aglona

Kopš 12 gadu vecuma līdz šodienai esmu izlaidusi vien pāris svētceļojumus uz Aglonu augustā. Kad biju skolas vecumā, nemaz nebija divu domu - ir jāiet. Arī vēlāk, kad jau strādāju, garais atvaļinājums tika izņemts augustā, lai varētu būt tur - ceļā. Atceros, ka bieži teicu, tieši ceļā esot, jutos vislaimīgākā.

Nevarētu teikt, ka man bija kāda supersaprašana

par Dievu vai ticības dzīves patiesībām. Ticēju Dievam, nekad Viņu neesmu apšaubījusi vai noliegusi. Ticība savā ziņā vismaz toreiz bija pašsaprotama un Latgales pusē vairuma dzīvojošo neatņemama dzīves sastāvdaļa. Taču svētceļojums vienmēr bija kas vairāk. Varētu teikt, ka visu gadu, kā man šķita, ēdu parasto ēdienu, bet deserts tika pasniegts augustā.

Ar vārdiem “parastais ēdiens” es domāju ikdienas dzīvi - ne vien baznīcā pavadīto laiku, bet arī visu pārējo - mājās, skolā, ar draugiem. Bija jau arī labie mirkļi, taču lielākoties dzīvoju ļoti trauksmainās un skumjās ģimenes attiecībās. Svētceļojums bija “vieta”, kur varēju būt pilnīgi brīva. Ar nepacietību gaidīju parasti apmēram 9. vai 10. augusta rītu, kad mēs, lielāka vai mazāka Barkavas draudzes grupiņa, ar priesteru svētību devāmies ceļā. Svētceļojumā patika itin viss, izņemot, tas gan vairāk agrākos gados, iepazīšanās apli. Nereti kopā ar labāko draudzeni izdomājām, kā no šīm mocībām izsprukt. Būšana Aglonā bija tik ierasta, it kā tās būtu manas mājas. Ilgus gadus nakšņojām teltīs pie avotiņa - toreiz viss bija daudz vienkāršāk.

15. augustā visbiežāk “cepoties” karstajā saulē un ik pa brīdim nogurumā iemiegot Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētku Mises laikā, vienmēr jutos bezgalīgi skumja, jo no skaistajām debesīm bija jāatgriežas uz zemes - mājās pie ģimenes.

Tagad, atskatoties, redzu, kā Dievs ar laiku mainīja manu sirdi. Ja sākumā, atgriežoties no svētceļojuma, es nespēju saņemt mīlestību nest arī mājiniem, tā vietā turpinot bezgalīgos strīdus un neapmierinātību ar situāciju, tad ar gadiem nāca saprašana un spēja piedot, atbildēt, ja ne uzreiz ar laipnību, tad vismaz ar klusumu un bez naida.

Šodien, kad varu priecāties par gandrīz 30 gadus ilgo svētceļnieka pieredzi, vēlos apliecināt, ka Dievs mani vienmēr ir uzmanījis, sargājis un nepelnīti apdāvinājis ar bezgalīgām žēlastībām, gluži kā tajās dienās, svētceļojot ar kājām uz Aglonu. Svētceļojums ir iespēja paātrinātā veidā izdzīvot dzīvi, piedzīvot Kunga rūpes, kā to līdzīgi piedzīvoja Izraēļa tauta, izejot no Ēģiptes. Ja uz dzīvi skatos no šī redzes punkta, tas man dod lielu drošības sajūtu, ka galu galā Dieva mīlestība uzvarēs. Ikdienā grūtības mēdz ieilgt, reizēm šķiet, ka sāpes nepāries, ka rētas nesadzīs, taču ar Dieva žēlastību viss sakārtojas, pāriet, sadzīst un uzzied no jauna.

Šogad kopā ar vīru un dēliņu gājām vienas dienas gājumu uz Aglonu. Varējām kopā piedalīties svētkos teju nedēļas garumā, satikt draugus un vienkārši būt starp citiem ticīgajiem, piedzīvot Dieva tuvumu un Dievmātes mīlo aizgādību, bet atšķirībā no tiem gadiem, kad ar asarām braucu prom no Aglonas, jo negribēju atgriezties mājās, Dievs darījis pilnīgi jaunu visu manu dzīves situāciju - atgriezāties mājās ar prieku par piedzīvoto un gaišu pateicību Dievam par ģimeni un mīlošām attiecībām tajā. Ar Dievu viss ir iespējams! Slava Jēzum!

Signe Liekniņa

Svētceļojuma tīrība

Aglonas svētku nedēļā radās doma, ka jāuzraksta par piedzīvoto avīzītei. Neizdarot to uzreiz, jāatzīst, ka šis tas ir pazaudēts: laiks svētku nedēļas sajūtas un iedvesmas ir padarījis mazāk spilgtas, un tās ir sajaukušās ar izaicinājumiem darbā, ikdienas grūtībām un jaunām atziņām. Tāpēc uz notikušo skatīšos jau no attāluma, toties ar labu novērotāja aci.

Signe saka, ka Aglona ir gabaliņš debesu šeit, uz zemes, un es tam piekrišu par visiem simts procentiem. Vai tā ir šo svētku vai pašas vietas, vai drīzāk Jaunavas Marijas ietekme?

Mēs bijām rezervējuši visu svētku nedēļu, lai būtu pilnīgi brīvi no pienākumiem un varētu veltīt laiku Kungam. Nešaubos, ka tas ir iemesls, kāpēc šis laiks un vieta izrādījās tik skaists miera, iedvesmu un žēlastību avots. Tas, manuprāt, saskan ar šodienas (26.08.) evaņģēlija fragmentu, kurā Jēzus mūs aicina uz iekšēju tīrību. Es to saprotu kā tīrību nodomos - kāpēc es daru to, ko es daru? Kas mani mudina uz rīcību? Vai tā ir "āriņas" spodrināšana, lai kāds cits redzētu, ka man ir visa kā daudz, vai arī – ka man ir slikts noskaņojums jeb, ka man ir "labā gaume"? Varbūt gribu parādīt, ka dodos uz Aglonas svētkiem, jo esmu "labs katolis" utt. "Iekšīgas" tīrība, tieši pretēji, nozīmē, ka daru visu, mīlestības vadīts. Ne tāpēc, ka jādara, bet tāpēc, ka es vēlos to darīt.

Mēs gājām svētceļojumā tieši vienu dienu, divdesmit vienu kilometru no Petrovkas pie Rušonas, kas atrodas uz pussalas, uz ziemeļiem. Cauri mežiem, pa granteni, tad pa šoseju, tad atkal pa meža takām un pēcāk jau pa ļoti putekļainu ceļu caur Jaunaglonu uz baziliku. Mūsu grupiņā bijām tikai mēs trīs: es, sieva Signe un dēls Francisks. Kāds teiks, ka tik īss ceļojums neskaitās. Var jau būt, bet interesanti, ka arī tik īsā ceļā var piedzīvot savu vājumu un to, ka Dievs dod nepieciešamo spēku. Kāpēc? Mēs ejam, lai tuvotos Viņam. Mēs dodamies ceļā ne tāpēc, ka vajag, bet tāpēc, ka gribam. Laikam tāpēc.

Visas svētku nedēļas laikā, apmeklējot Mises ik dienu bazilikas dārzā, mēs satikām ļoti daudz skaistu cilvēku, kuri tur atradās ne pienākuma pēc, un tāpēc liekas, ka no visiem tur atspīdēja liela prieka un miera gaisma. Atkal tāpēc, ka tas tiek darīts mīlestībā. Tas ir skaisti. Raugoties no attāluma, apjaušu, cik svarīgi ir tuvoties Kungam ar patiesu mīlestību. Domāju, ka tas nekad nepaliks bez atlīdzības, tas nekad nebūs "pa tukšo".

Ir daudz ceļu, kas ejami, lai tuvotos Kungam, tie ātrākie (ātrgaitas šosejas) - caur kalpošanu Viņa mazākajiem. Taču pie Dieva ved arī kalpošana ģimenē un draudzē, tāpat arī laba un pacietīga savu darba pienākumu darīšana. Ir daudz ceļu. Vai ceļoju pa mīlestības ceļiem ikdienā, arī laikā, kas nav pilnīgi atdots Dievam? Kā ir tad, kad mani nomāc nogurums vai sāpes? Vai tad spēju mīlēt? Darīt mīlestības dēļ?

No attāluma es redzu, cik sarežģīti tas mēdz būt. Tas ir manas cilvēcības paradokss, ka es mīlu, bet mīlēt nespēju. Jēzus ir pacietīgs dārznieks un, cerams, mani "uzrušinās", izkniebs liekos zarus, uzliks mēslojumu un pagaidīs vēl kādu sezonu, lai es nestu augļus arī ikdienā. Lai ir slavēts Kungs!

Ingus Liekniņš

Mans ceļojums uz Aglonas svētkiem

Atcerējos savas bērnības kādu vasaru, kas līdzinās

šī gada vasarai. Katru dienu lija lietus. Skolas brīvdienas likās garlaicīgas. Nevarēju sagaidīt, kad atkal pienāks beidzot siltais laiks, kad varēs atkal peldēt, braukt ar riteņi vai uzspēlēt badmintonu. Tu paliec it kā divvientulībā ar lietu. Es toreiz sāku katram lietus veidam piešķirt savu nosaukumu. Vienu dienu lija smidzinātājs, tad ātri pārskrēja lietusgāze. Tad ilgi birdināja smalklietiņš vai vīsla. Tad atkal atnāca spēcīgs lietus vai plītenis. Svīku lietus nomainās ar patekām. Cītu rītu smigucis atnācis kā no smalkas dušas. Līdz vasara beidzās un pienāca skolas laiks. Atcerējos, ka skolā manai draudzenei bija brālis, kas nekad nebija redzējis saules gaismu. Toreiz aizvēru acis un mēģināju saprast, kā tas ir, kad tu neko neredzi. Tu esi visu laiku tumsā. Nospriedu, kas tas ir ļoti slikti. Nesapratu, kā cilvēks to vispār var izturēt. Vēlējos tūlīt priecāties par lietu un visu, ko Dievs man atļauj redzēt, dzirdēt un sajūst. Es toreiz skatījos uz viņas gādīgiem vecākiem. Acīmredzamās ikdienas rūpes radīja tūlītēju līdzjūtību. Tai pašā laikā es kā bērns šādu ģimeni uztvēru vienkārši un pašsaprotami, ka ar visu var sadzīvot un tikt galā. Domāju, ka katrai ģimenei var būt kāda grūtība, ar ko jāsadzīvo. Šodien, visu to atceroties, domas tomēr mainījušās. Visvairāk apbrīnoju viņas vecākus, kas spēja ar to samierināties, tikt galā un sadzīvot. Manā sapratnē tas ir prātam neaptverami. Viņi bija pārdabiski stipri cilvēki. Šādu spēku un izturību viņiem var dāvēt tikai Dievs.

Pa lietaino nedēļas nogali ieplānoju doties uz svētkiem Aglonā. Zinu, lai kādi arī nebūtu laika apstākļi, es noteikti braukšu. Pēc ilgstošām lietavām pēkšņi kā brīnums atrodas divas skaistas, saulainas dienas. Pēdējos gadus Aglonā laiks ir nemainīgi silts un saulains. Pats Dievs visus lietus mākoņus aizpūš, aicinot mūs visus atzīmēt šos svētkus saulainā un siltā gaisotnē. Šoreiz uz Aglonu ar mašīnu devos viena. Nemaz nav tik slikti dažreiz pabūt vienai. Tā ir iespēja pabūt ar sevi, pārdomāt sev svarīgas lietas, darīt visu nesteidzīgi.

Devos ceļā. Ceļš uz Latgales svētvietu pagāja ātri. Ierados vakarā uz Svēto Misi, kad baznīcas sakrālais laukums bija pilns ar svētceļniekiem. Pateicos Dievmāmiņai par iespēju būt atkal tik tuvu pie viņas un lūgties kopā ar tik daudz ticīgajiem vienuviet. Lūdzoties pamanīju sev priekšā sievieti, kas rūpējas par savu dēlu ratiņkrēslā. Pēc kāda laika viņai pievienojās arī ģimene. Katrs no viņiem ar sirsnību un maigumu centās parūpēties par bērnu, kuram nav ļauts skriet. Katram no viņiem bija dota dāvana saprast cita cilvēka grūtības. Viņos valdīja pozitīvisms, mīlestība un vēlme izpalīdzēt. Likās, ka šai ģimenei visu laiku Dievs atjauno spēkus. Tad pa laukumu staigāja kāds vīrietis ar īpašām vajadzībām un lūdza naudu. Reti kurš viņam atteica. Nelielu artavu viņam centās ielikt gandrīz katrs, pie kura viņš piegāja. Likās, ka šis cilvēks ir ticis pie neizsmeļoša atbalsta. Viņš nespēja apstāties, bija gatavs pienākt pie katra. Šādu lielu pretimnākšanu un atbalstu reti kad var redzēt kaut vai stacijas tuneļos, kur ilgi jāgaida, līdz kāds pienāk pie lūdzēja, vēl retāk kāds uzmundrina ar labu vārdu.

Aglonā pabiju divas dienas. Nākamajā dienā no rīta steidzos, lai paspētu uz Rožukroni. Pa ceļam uz Aglonu pie pieturas paķēru divus stopētājus, sirmu kungu ar dēlu. Abi viņi arī vēlējās paspēt vismaz uz Svēto Misi. Dēls pa ceļam padalījās ar savu sāpi. Ar ģimeni viņi pārcēlās dzīvot uz attālo Aglonas nomali, jo

finansiāli dzīvot Rīgā vairs nevarēja atļauties. Viņam bērniņā Rīgā uzbrauca mašīna, un viņš no tā laika ik pa laikam zaudē samaņu, ja nav zāles. Dzīvošanai Latgales lauku nostūrī ir arī savas neērtības. Jaunietis teica, ka zāles ir dārgas, bet valsts atbalsts dažreiz aizķeras. Viņam vienreiz pat nācās palikt vairākas diennaktis bezpalīdzības stāvoklī.

Aizdomājos, ka es ierasti neņemu stopētājus, bet šoreiz man Dievs lika apstāties un palīdzēt. Palīdzos par visiem slimajiem un viņu līdzcilvēkiem, lai Dieva spēks un atbalsts viņus nepamet. Apkārt ir tik daudz neredzamo grūtību. Par tām mēs uzzinām tikai tad, ja kāds ar tām padalās. Katrā Svētā Misē kāds aizlūdz par savām, tuvinieku, draudzes un līdzcilvēku problēmām. Tādā veidā neredzamas sāpes pārvēršas par redzamām. Nevajadzētu baidīties tās gan izteikt, gan uzklausīt. Es, kā vesels cilvēks, varu kļūdīties un lūgt piedošanu. Bet man slimais jāpieņem tāds, kāds viņš ir. Mērķis ir viens. Tās visas vārdos izteiktās sāpes jāpārvērš par īslaicīgām. Tas izdarāms ar kopīgiem spēkiem, lūdzoties, darot labos darbus, atbalstot un stiprinot viens otru un palīdzot ar sapratni tiem, kam Dievs šodien nav ļāvis redzēt, dzirdēt vai runāt.

Sarmīte Anna Zoltnere

Klāt rudens

Septembris atstāj iespaidu katrā ģimenē – jāmaina ieradumi, dienas režīms, jāizkāpj no komforta zonas, ir daudz jaunu pienākumu kā skolēniem un skolotājiem, tā vecākiem un vecvecākiem. Daudz nezināmā mācību gada sākumā mulsina visus.

Tik skaisti būtu mācību gada sākumu katrā skolā uzsākt ar Svēto Misi, uzticot visu mācību procesa norisi Svētajam Garam. Ja ikdienā sabiedrībā, skolā un ģimenē mēs ievērotu ētikas pamatus, kuri balstītos uz baušļiem, daudz laimīgāka dzīve būtu ikvienam, nebūtu jāuztraucas par bērnu un mazbērnu nākotni. Cilvēki dzīvotu mierā un satiecībā, būtu izpalīdzīgi un mīlētu Dievu, savus tuvākos, bet īpaši savus bērnus, lai viņi mācētu mīlēt arī mūsu mazbērnus. Skolā nebūtu jārunā par mobingu, atkarībām un vērtību trūkumu. Taču lai tā būtu, mums jālūdz Dieva žēlastība vadīt katra cilvēka izglītību un darbu, jo tā dod izturību cīnīties par baušļu ievērošanu un mūs sargā no ļauna.

Gaidot jauno mācību gada sākumu, gribētos, lai ikviens ar jauno paaudzi saistīts cilvēks atcerētos psalma vārdus: “Meklē savu prieku manī, un es tev došu tavas sirds vēlmes”. (Psalms 37,4) Tikai tad skolā un ģimenē valdīs savstarpējās sadarbības un palīdzības gaisotne, skolēni uz skolu nāks ar prieku un zinātkāri, bet uz mājām – noilgojušies pēc ģimenes mīlestības, pēc pašiem tuvākajiem cilvēkiem.

Lūgšana ir Dieva žēlastības avots. Mums, vecvecākiem, ir jālūdz par bērnu un mazbērnu ticības dāvanu, jāpaļaujas uz Viņa apredzību, paturot prātā vārdus: “Lai notiek Tavs prāts!”

Antija Vēvere

Kapusvētki Jumpravā

Caur peļķēm laipodama, lietū nolīkušajiem dzeltējošiem bērzu zariem vējā plīvojot, slapjā vasara iebrida tikpat slapjā un vēsā rudenī. Kā brīdinājums par gaidāmo ziemu vietām savus asos sala zobus parādīja agrās salnas. Mums, kas esam pēdējo gadu karsto vasaru izlutināti, tagad nu ir jāsaprot, ka augusts ir tiešām rudens mēnesis, bet skaistā Latvijas vasara paskrien divos īsos mēnešos.

Romas katoļu Baznīcai šajos divos vasaras mēnešos ir daudzas svinamās un svētku dienas, sākot ar skaistajiem Vasarsvētkiem un beidzot ar Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētkiem 14.-15. augustā, kad pie Aglonas Dievmātes pulcējas tūkstoši katoļticīgo, lai lūgtos, pateiktos un 14. augusta nakts Krusta ceļā izraudātu savas sirds ciešanas, kopā ar Jēzu izejot Viņa ciešanu ceļu.

Pēdējie svētki, kas svinami vasarā, ir Latvijā tik populārie kapusvētki - īpaša svētku tradīcija Latvijas kapsētās no jūnija (vai citviet pat no maija) līdz augustam, lai dzimtas lokā atcerētos savus aizgājējus. Tā ir spēcīgi iesakņojusies tradīcija, kad kopā sanāk tuvākie radi, lai pie savu aizgājēju kapu kopiņām atcerētos tuviniekus un vienotos kopējā lūgšana par viņu pestīšanu un mūžīgo mieru. Augusta priekšpēdējā svētdienā arī Jumpravas Romas katoļu draudze svinēja svētkus Jumpravas kapos, mežu ielokā smilšainā pauguriņā, kur varenu masta priežu pakājē mierā dus jumpraviešu tuvinieki, draugi un tie, kas ilgus gadus dzīvojuši līdzās. Bija drēgns, bet it kā ar to vien nepietiktu, ik pa laikam pelēki mākoņi uzgāza kārtīgu veldzi pār jau tā slapjo zemi. Kad saule, pabīdījusi projām mākoņu čupas, parādīja savu spožo vaigu, koku lapas, zāle un pie kapličas augošie rožu krūmi atstaroja tās gaismu, pārvēršdami rāsas lāses tīrā smaragda spožumā.

Šogad Jumpravas kapos savus aizgājējus pieminēt bija ieradies lielāks skaits ticīgo nekā parasti. To arī savā uzrunā atzīmēja dievkalpojuma celebrants priesteris Andris Solims. Skaisti skanēja liturģiskie dziedājumi, ko izpildīja ērģelniece Evija, priesteris Andris, burvīgās balss īpašniece Linda un čaklā baznīcas koriste, mūsu mīļā Ingrida, kas nelielo Jumpravas draudzīti atbalsta gandrīz katrā dievkalpojumā. Paldies jums! Ar jūsu palīdzību dvēsele it kā paceļas tuvāk Dievam, uz brīdi aizmirstot pasaulīgo.

Psalmu dziedājumos Vesperēs par mirušajiem mani īpaši uzrunāja 138. Psalmā 12. pants: “Kungs, Tava žēlsirdība pastāv mūžam, nenicini savu roku darbu!”, ko vēl vairāk uzsvēra psalma beigās dziedātā skaistā antifona. Tas ir apliecinājums Dieva žēlsirdībai, kas pastāv mūžam un skar katru cilvēku, katru Dieva radību. Lai cik smaga būtu grēku nasta, Dievs nenicina, bet gaida atgriešanos un grēku nožēlu.

Kungs nenicina savu roku darbu, bet mēs to darām, neapzinoties sava grēka smagumu. Baznīca aicina vienādi lūgt par visiem cilvēkiem, vai tie būtu draugi, vai ienaidnieki, vai atkarībās nonākušie nelaimīgie grēcinieki, kas pie veikala grabina sīknaudu kārtējam kokčikam, terorizē kaimiņus ar mūžīgo: “Aizdod piecīti!” un zog, lai tiktu pie kārtējās devas. Arī šie nelaimīgie ir Dieva radība, bet mums ir jālūdz par viņu atgriešanos.

Jēzus mācītā lūgšana beidzas ar vārdiem: “Un neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no Ļaunā!” Esmu aizdomājusies par to, kas ir “kārdināšana” un kāpēc Dievs mūs tur iaved. Par to varētu spriest daudz un gari, bet vienu zinu skaidri – brīdī, kad jūti, ka esi pārāks par kādu, uzmanies, jo tūlīt Tev tiks ierādīta pareizā vieta. Visvarenais mūsu dzīves ceļā ir salicis gan brīdinājuma, gan aizlieguma zīmes, tāpat kā ceļu satiksmes noteikumus, kurus mums ļoti gribās pārkāpt.

Ievērosim šīs zīmes, lai mūsu ceļš

nebeidzas kārdinājuma bezdibenī!

Rita Bobkova

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes Romas katoļu draudzē septembrī

Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā
Sakramenta uzstādīšana
un adorācija;

10:20 – Rožukroņa lūgšanas;

11:00 – Sv. Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās,
piektdienās un sestdienās: sv. Mise pl. **19:00**.

4.09. — Mēneša pirmā ceturtdiena:

pl. **18:00** — Svētā Stunda.

pl. **19:00** — Sv. Mise kopīgā nodomā par draudzes
dzīvajiem locekļiem.

5.09. — Mēneša pirmā piektdiena:

Jēzus Sirds dievkalpojums pēc sv. Mises pl. **19:00**.

7. septembrī: pl. **11:00** – sv. Mise ar svētību
skolniekiem, studentiem un skolotājiem jaunā
mācību gada iesākumā un Jēzus Sirds
dievkalpojums mēneša 1. svētdienā.

**12. septembrī - Vissvētās Jaunavas
Marijas Vārda dienā:**

pl. **19:00** – sv. Mise.

**40 stundu dievkalpojumu kārtība
Lielvārdes baznīcā**

1. diena - 7. septembrī – pl. 10:00 –

Vissvētākā Sakramenta uzstādīšana
un adorācija līdz Misei, pl. **11:00** – sv. Mise.

2. diena - 8. septembrī: Dievmātes Dzimšanas

svētki – pl. **18:00** – Vissvētākā Sakramenta
uzstādīšana un adorācija, pl. **19:00** – sv. Mise.

✠ **3. diena - 14. septembrī – Svētā Krusta** ✠

Paaugstināšanas svētki – dievnama titulsvētki:

pl. **10:00** – Vissvētākā Sakramenta uzstādīšana
un adorācija līdz Misei. Pl. **11:00** – svētku sv.
Mise, kuru celebrēs Ogres dekanāta dekāns pr.

Andrejs Kazakevičs. Vesperes, euharistiskā
procesija un Pateicības himna “*Te Deum
laudamus*” (Tevi, Dievs, mēs slavējam).

**29. septembrī - Svēto Erceņģeļu Mihaēla,
Gabriēla un Rafaēla svētki:** pl. **19:00** – sv. Mise.

Apsveicam

Dzimšanas dienā:

Līviju Vovčenko (3.09.),
Mariju Laurinoviču (8.09.),
Ingrīdu Jevsejevu (11.09.),
Antiju Vēveri 70 gadu jubilejā
(17.09.), Antoņinu Vērdu
(18.09.), Baibu Mazkalniņu (24.09.) u.c.

**Visām Marijām, visiem Miķeļiem, Gabriēliem un
Rafaēliem mīļi sveicieni Vārda dienā!**

Redakcijas sleja Dārgā draudze! Septembris ir mūsu
dievnama titulsvētku svinēšanas mēnesis, kurā mēs, kaut
arī simboliski, paturam seno tradīciju trijās dienās
nosvinēt 40 stundu dievkalpojumus. Reāli vairs nesanāk
tos svinēt 3 dienas pēc kārtas, tāpēc ap 14.09. tiek
izvēlēti tuvākie 2 datumi, kuros tiek svinētas attiecīgās
pārejas divas svētku dienas. Šogad svinību noslēgums
iekrīt pašā Sv. Krusta Paaugstināšanas svētku dienā.

6.09. kļūs par vēsturisku dienu mūsu kaimiņu zemei
Igaunijai, kura pateiksies Dievam Tallinā par sava pirmā
mocekļa vācu tautības arhibīskapa **Eduarda Profitliha**
SJ (1890-1942) beatifikāciju (pasludināšanu par
svētīgo), kuru 22.02.1942. nogalināja komunistu vara
Kirovas cietumā Krievijā.

7.09. Romā, Sv. Pētera laukumā, pāvests Leons XIV
kanonizēs jeb pasludinās par svētiem divus jauniešus:
svētīgos Karlo Akutis (Carlo Acutis) un Pjer Džordžo
Frassati (Pier Giorgio Frassati).

Pateicos no sirds visiem, kuri palūdzāties par manas
māmiņas Annas dvēselīti viņas nāves 5. gadadienā
(31.08.). Tāpat izsaku sirsnīgu pateicību mūsu korītim
par skaistu dziedāšanu, bet ministrantiem par kalpošanu
Lielvārdes kapusvētkos, kā arī visiem, kuri palīdzēja tos
sarīkot. Lūgsimies par Latvijas Baznīcu, lai tā paliek
uzticīga Kristus Baznīcas mācībai un stiprina ticīgos
autentisku ticību vienā būtībā esošai Trīsvienībai! *Pr. A.S.*

**Sveicam skolotājus, studentus,
skolēnus un vecākus, uzsākot jauno
mācību gadu! Aicinām to uzsākt ar
labu grēksūdzi un Dieva svētības
izlūgšanos svētās Mises laikā 7.09. pl.
11:00 Lielvārdes baznīcā.**

Sirsnīga pateicība :

Visiem draudzes locekļiem un Kapusvētku
dalībniekiem par ziedojumiem apkures
granulu iegādei.

Vēveru ģimenei par zāles pļaušanu dievnama
un draudzes mājas teritorijā. *Pr. Andris Solims*

Aicinu pieteikties uz katehēzes nodarbībām

pieaugušajiem, gatavojoties uz
Kristībām, Pirmo sv. Komūniju,
Iestiprināšanu, Laulībām. Iespējams
piedalīties arī brīvklaušitājiem!
Sakārtojiet laicīgi savu garīgo dzīvi!

Brāli un māsas Kristū!

Pazemīgi lūdzam ziedot dievnama uzturēšanai!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A. Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze, Meža 18,

Lielvārde, LV-5070; Reģ. Nr. 90001080360

SEB Banka, Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

“Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims

(mob.t.:29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv)

www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica

youtube.com/@lielvardesdraudze

